

PACZUSKI TAUDUL
DORADCY PODATKOWI

PRZEKRÓJ PODATKOWY

27.01.2025

KOMENTARZ EKSPERTÓW

WS. NAJWAŻNIEJSZYCH WYROKÓW / INTERPRETACJI

SPIS TREŚCI

Mechanizm aktualizacji stopy bazowej WIBOR 3M w stosowaniu uproszczenia safe harbour , wyrok WSA w Bydgoszczy z 12 września 2024 r., sygn. I SA/Bd 498/24	3
Usługa umożliwienia klientom sklepu internetowego skorzystania z płatności ratalnej poprzez złożenie wniosku kredytowego za pośrednictwem portalu podlega zwolnieniu z VAT jako usługa pośrednictwa , wyrok NSA z 8 stycznia 2025 r., sygn. I FSK 743/21	4

Mechanizm aktualizacji stopy bazowej WIBOR 3M w stosowaniu uproszczenia safe harbour, wyrok WSA w Bydgoszczy z 12 września 2024 r., sygn. I SA/Bd 498/24

We wrześniu poprzedniego roku WSA w Bydgoszczy oddalił skargę na interpretację indywidualną Dyrektora KIS z 13 maja 2024 r. (sygn. 0111-KDIB-1-1.4010.130.2022.7.SG) w przedmiocie podatku dochodowego od osób prawnych, w której to spółka (Wnioskodawca lub Spółka) złożyła wniosek o wydanie interpretacji indywidualnej w zakresie ustalenia, czy przedstawiony przez nią sposób ustalenia oprocentowania będzie mógł skorzystać z uproszczenia tzw. safe harbour dla transakcji finansowych zgodnie z przepisami o cenach transferowych (art. 11g ust. 4 ustawy CIT).

Jak wskazał Wnioskodawca, w przyszłości zamierza zawierać umowy pożyczek z podmiotami powiązanymi w polskich złotych i spełnić wymagane warunki do skorzystania z omawianego mechanizmu safe harbour. W związku z tym Spółka zamierza zastosować się do treści aktualnego obwieszczenia Ministra Finansów i ustalić oprocentowanie w stosunku rocznym według stawki WIBOR 3M + marża 2 punkty procentowe.

Zdaniem Wnioskodawcy monitorowanie indeksu WIBOR 3M, który ulega ciągłym zmianom i ustalanie na tej podstawie oprocentowania obowiązującego w każdym poszczególnym dniu trwania umowy pożyczki jest kłopotliwe i wymaga bardzo dużego nakładu pracy. W związku z tym Spółka zaproponowała zastosowanie uproszczenia zaczerpniętego z umów kredytowych stosowanych przez banki, tj. ustalanie oprocentowania obowiązującego w każdym kolejnym miesiącu w oparciu o średnią arytmetyczną z ostatnich 5 kwotowań indeksu WIBOR 3M z poprzedniego miesiąca. W ocenie Spółki ustawodawca przewiduje pewne ścisłe warunki względem oprocentowania wyłącznie na dzień zawarcia umowy, pozostawiając stronom pewną swobodę w okresie trwania umowy pożyczki. Tym samym, sposób ustalenia oprocentowania pożyczki zaproponowany przez Wnioskodawcę, jest jego zdaniem zgodny z celem i intencją prawodawcy przyświecającą tworzeniu omawianych regulacji.

Dyrektor KIS uznał stanowisko Wnioskodawcy za nieprawidłowe, twierdząc, iż zastosowanie uproszczenia opisanego przez Spółkę skutkuje niezgodnością z warunkiem mechanizmu safe harbour i wskazał, że podmiot powiązany, który skorzystał z tej instytucji, nie jest zobowiązany do aktualizacji stopy bazowej (co do rodzaju) lub marży (co do wysokości) w ślad za zmianą dokonaną w tym zakresie przez Ministra Finansów. Jest on jednak zobowiązany do stosowania rodzaju stopy bazowej oraz marży, aktualnych na dzień zawarcia umowy pożyczki przez cały okres jej trwania. Z przepisów nie wynika więc możliwość stosowania uśrednionej stawki WIBOR 3M będącej średnią arytmetyczną kilku wybranych notowań. Z kolei sposób i częstotliwość zmian stopy bazowej w naliczeniu odsetek w ramach regulacji safe harbour powinna wynikać z zapisów umownych (np. co miesiąc).

Sąd natomiast przyznał racje Dyrektorowi KIS, podkreślając literalne brzmienie art. 11g ust. 1 pkt 1 ustawy CIT i wskazując na konieczność ustalenia oprocentowania umowy pożyczki na podstawie rodzaju bazowej stopy procentowej i marży przy ścisłej interpretacji tych przepisów, z zastosowaniem wykładni lingwistycznej (która jest w prawie podatkowym podstawowym rodzajem wykładni). Tym samym WSA odrzucił argumenty Spółki oparte na wykładni celowościowej, wskazując, iż w przypadku, gdy wykładnia literalna pozwala na ustalenie normy prawnej na podstawie obowiązujących przepisów, niedopuszczalne jest poprawianie lub też korygowanie treści aktu prawnego przez wykładnię systemową, lub celowościową.

W omawianej sprawie rozważany jest sposób ustalania oprocentowania, czyli kluczowy warunek skorzystania z mechanizmu safe harbour. Zarówno stanowisko Sądu, jak i organu podatkowego dostarczają nowych wskazówek w sposobie określenia oprocentowania zmiennego dla transakcji finansowych zawieranych w polskich złotych.

Jak wskazał Sąd, sposób ustalania oprocentowania zakładający stosowanie średniej arytmetycznej kwotowań indeksu

WIBOR 3M nie spełnia warunku skorzystania z omawianego uproszczenia oraz mając na względzie literalne brzmienie przepisu, wskazuje na konieczność ustalenia oprocentowania na podstawie bazowej stopy procentowej. Oznacza to, że podstawą w sposobie ustalania oprocentowania może być wyłącznie, jedna z przedstawionych w aktualnym obwieszczeniu Ministra Finansów, stopa bazowa, a nie jej np. średnia arytmetyczna.

Ponadto, dodatkową wskazówką w omawianym wyroku jest przedstawiony sposób ustalania oprocentowania w zakresie notowań WIBOR 3M. Stwierdzono, że aby transakcja spełniała warunki skorzystania z mechanizmu safe harbour, w zapisach umownych powinny zostać zawarte ustalenia dotyczące sposobu i częstotliwości zmian stopy bazowej w naliczeniu odsetek. Oznacza to, że jedynym prawidłowym rozwiązaniem jest okresowe aktualizowanie wartości bazowej stopy procentowej wykorzystywanej do naliczania odsetek (np. co miesiąc do wartości WIBOR 3M z dnia poprzedzającego aktualizację).

W interpretacji Dyrektora KIS potwierdzono także, że podmiot powiązany, który korzysta z mechanizmu safe harbour, nie jest zobowiązany do aktualizacji stopy bazowej (co do rodzaju) lub marży (co do wysokości) po ogłoszeniu nowego obwieszczenia Ministra Finansów. Podmiot powinien stosować rodzaj stopy bazowej oraz wartość marży zgodnie z obwieszczeniem Ministra Finansów aktualnym na dzień zawarcia umowy.

W razie potrzeby omówienia szerzej niniejszego obowiązku zapraszamy do kontaktu.

ANNA JAWORSKA
DORADCA PODATKOWY

MIKOŁAJ WOŁKOW
KONSULTANT W ZESPOLE
CEN TRANSFEROWYCH

Usługa umożliwienia klientom sklepu internetowego skorzystania z płatności ratalnej poprzez złożenie wniosku kredytowego za pośrednictwem portalu podlega zwolnieniu z VAT jako usługa pośrednictwa, wyrok NSA z 8 stycznia 2025 r., sygn. I FSK 743/21

Naczelny Sąd Administracyjny rozpatrywał skargę spółki [dalej: Spółka], wpisanej do rejestru pośredników kredytowych prowadzonego przez Komisję Nadzoru Finansowego oraz będącej czynnym podatnikiem VAT, której działalność gospodarcza polegała na dostarczaniu rozwiązań do obsługi transakcji elektronicznych i wsparcia sprzedaży on-line. W powyższym zakresie, w oparciu o stosowną umowę, Spółka współpracowała z bankiem [dalej: Bank].

Zgodnie z umową Spółka umożliwiała klientom dokonywanie płatności za pośrednictwem sieci Internet za towary lub usługi nabywane w sklepach internetowych - przy wykorzystaniu środków finansowych, które klient uzyskał od Banku w ramach pożyczki. Umowa pożyczki zawierana była pomiędzy Bankiem a klientem po przekierowaniu z bramki płatniczej należącej do Spółki. Przekierowanie następowało w chwili dokonania przez klienta wyboru płatności ratalnej jako formy zapłaty za zakupiony w sklepie internetowym produkt. Spółka nie występowała przy tym jako strona umowy pożyczki.

Jednocześnie, na podstawie umowy współpracy Bank wykorzystywał infrastrukturę należącą do Spółki w celu oferowania pożyczki dla klientów (tzw. opcja pożyczki przy zakupach internetowych). Spółka dokonywała obsługi płatności z wykorzystaniem udzielonej pożyczki, w ten sposób, że otrzymane od Banku środki pieniężne przekazywała bezpośrednio na rzecz sklepu, w którym klient dokonał zakupu, a także promowała płatności w sklepie internetowym z opcją pożyczki.

Z kolei sama pożyczka była udzielana na podstawie wniosku złożonego przez klienta w serwisie internetowym Banku i jego pozytywnej weryfikacji przez Bank. Jednocześnie klient wyrażał zgodę na przekazanie środków z tytułu pożyczki na rachunek należący do Spółki - w części kwoty udzielonej pożyczki wynoszącej minimum łączną wartość nabytych towarów lub usług.

Za świadczoną usługę Spółce przysługiwało wynagrodzenie od Banku w formie prowizji uzależnionej od łącznej kwoty pożyczek udzielonych na podstawie wniosków złożonych z wykorzystaniem opcji pożyczki udostępnionej przez Spółkę w prowadzonym serwisie internetowym. Wynagrodzenie było ustalane i rozliczane na podstawie raportu na koniec okresu rozliczeniowego, na podstawie którego Spółka następnie wystawiała fakturę VAT obejmującą kwotę należnej prowizji od Banku.

Spółka wskazała, że czynności, które wykonywała na rzecz Banku wpływały na zmianę sytuacji prawnej i finansowej klienta oraz Banku. Wskutek wykonywanych przez Spółkę czynności pośrednictwa w udzieleniu kredytu dochodziło bowiem do przeniesienia środków finansowych z rachunku Banku na rzecz klienta.

Mając na uwadze powyższe, Spółka zwróciła się do Dyrektora Krajowej Informacji Skarbowej [dalej: DKIS] celem potwierdzenia, iż świadczone przez nią usługi na rzecz Banku stanowią usługi pośrednictwa w świadczeniu usług udzielania kredytów lub pożyczek pieniężnych, które korzystają ze zwolnienia z VAT na podstawie art. 43 ust. 1 pkt 38 ustawy VAT.

DKIS w interpretacji indywidualnej z 16 czerwca 2020 r. uznał stanowisko Spółki za nieprawidłowe, wskazując, iż świadczone przez nią na rzecz Banku usługi nie mogą być zakwalifikowane jako usługi pośrednictwa finansowego. DKIS podkreślił, że Spółka nie poszukuje klienta, nie kontaktuje się z potencjalnym klientem, nie przedstawia mu oferty Banku, nie pośredniczy w zawarciu umowy kredytu/pożyczki i nie doprowadza do jej zawarcia. Działalność Spółki, zdaniem organu podatkowego, polegała jedynie na umożliwieniu klientowi skorzystania z oferty Banku w zakresie rozłożenia płatności za zakupiony produkt na raty za pomocą bramki płatniczej. Jednocześnie, jak podkreślił DKIS, Spółka nie reprezentuje Banku w jakimkolwiek zakresie, nie negocjuje warunków umowy, nie negocjuje warunków płatności czy też innych warunków związanych z danym produktem finansowym (pożyczką) w imieniu i na rzecz ww. instytucji. Działalność Spółki ogranicza się jedynie do czynności technicznych i administracyjnych, tj. udostępnienia systemu

informatycznego, za pomocą którego klient zostaje przekierowany na stronę Banku w celu złożenia wniosku o umowę kredytową, przesłania umowy kredytowej do Banku, jak również do pozycjonowania i umieszczenia odnośników na platformie płatniczej należącej do Spółki, w celu promowania usługi finansowej.

Sprawa trafiła do Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Gdańsku [dalej: WSA], który w wyroku z 2 grudnia 2020 r., sygn. I SA/Gd 818/20, nie zgodził się ze stanowiskiem Spółki i oddalił skargę. Na powyższy wyrok WSA Spółka wniosła skargę kasacyjną do Naczelnego Sądu Administracyjnego [dalej: NSA].

Rozpoznając sprawę NSA przychylił się do argumentacji Spółki, a w konsekwencji uchylił zaskarżony wyrok WSA oraz interpretację indywidualną DKIS. W ustnym uzasadnieniu wyroku NSA wskazał, że podziela argumentację i część zarzutów zawartych w skardze kasacyjnej, gdyż stan faktyczny, który został przedstawiony we wniosku o wydanie interpretacji indywidualnej, wskazuje na to, że rzeczywiście mamy do czynienia z usługą pośrednictwa, a nie tylko, jak przyjął WSA, z czynnościami czysto technicznymi.

NSA zauważył, że istotne jest to, że WSA nie uwzględnił wszystkich elementów, które w tej sprawie występują. Błędnie przyjął, że Spółka jest tylko „listonoszem”, który przekazuje przez swoją bramkę wniosek kredytowy czy też wniosek pożyczkowy do Banku. Zdaniem NSA, Spółka wykonuje pewien szereg działań, ma bowiem swoją stronę internetową, ma narzędzia, które umożliwiają potencjalnym klientom skorzystanie z oferty Banku. Zdaniem NSA, niewątpliwie mamy w tej sprawie do czynienia z ofertą. Klient, który wejdzie na stronę internetową sklepu i wybierze opcję zakupu ratalnego (pożyczkowego) otrzymuje od Spółki ofertę przesłania wniosku kredytowego za pośrednictwem portalu internetowego Spółki. Co istotne, Bank jeżeli pozytywnie rozpatrzy wniosek kredytowy czy pożyczkowy, to przelewa pieniądze nie na rzecz sklepu, tylko na rzecz Spółki. A zatem można powiedzieć, że występują tu elementy usługi finansowej, które byłyby traktowane jako usługi zwolnione w rozumieniu przepisów ustawy VAT.

Co istotne, NSA zauważył także, iż zarówno DKIS, WSA jak i Spółka powołują się na orzecznictwo Trybunału Sprawiedliwości Unii Europejskiej [dalej: TSUE] wyciągając odmienne wnioski. NSA podkreślił, iż orzecznictwo TSUE wskazuje pewną ogólną definicję usługi pośrednictwa finansowego, in concreto wskazując w tych stanach faktycznych, które były przedmiotem oceny przez Trybunał, jak taką usługę klasyfikować. W każdej rozpatrywanej sprawie istotne są przy tym elementy rzeczywiste, faktyczne, i w tym stanie faktycznym, który Spółka przedstawiła, mamy do czynienia z ofertą - konkretnymi czynnościami, które Spółka wykonuje. Zdaniem NSA Spółka trafnie argumentuje, że działania które podejmuje, opisane we wniosku, mają cechy usługi pośrednictwa.

Przedmiotem sporu był charakter wykonywanych przez Spółkę czynności, które podejmowała w ramach wsparcia Banku podczas zawierania umów pożyczek/kredytów przez jego klientów w ramach tzw. płatności ratalnej za zakupy w sklepach.

Zdaniem Spółki, usługi te wchodziły w zakres świadczenia usług pośrednictwa finansowego, zwolnionego z VAT na podstawie art. 43 ust. 1 pkt 38 ustawy VAT. Z kolei, zarówno DKIS jak i WSA, wskazywał, że usługi te miały jedynie wymiar techniczno-administracyjny, wobec czego niemożliwe jest przypisanie im waloru pośrednictwa w transakcji finansowej.

Należy podkreślić, iż w ramach świadczonej usługi Spółka działała w imieniu i na rzecz Banku. Przy tym, zawarcie umowy pożyczki przez klienta oraz możliwość składania wniosków o pożyczkę, a także proces przekazywania i wymiany informacji pomiędzy pożyczkobiorcą a Bankiem (tj. weryfikacja branży oraz wartości zamówienia w związku z wyborem przez klienta opcji pożyczki, przekierowanie wniosku kredytowego do Banku w celu jego weryfikacji) było realizowane za pośrednictwem udostępnianej przez Spółkę infrastruktury. Bez działalności Spółki, jako łącznika między klientem a Bankiem strony umowy pożyczki prawdopodobnie mogłyby

nie dostrzec możliwości jej zawarcia, bowiem dopiero Spółka poprzez prowadzony portal internetowy łączyła potrzebę klienta z ofertą Banku, wskazując możliwość zawarcia umowy na konkretnych warunkach. Jednocześnie, działania Spółki polegały na promocji usług finansowych oferowanych przez Bank w ramach prowadzonego serwisu internetowego (platformy zakupowej). Ponadto, promowanie usługi finansowej odbywało się poprzez pozycjonowanie i umieszczanie odnośników na platformie płatniczej należącej do Spółki.

Co nader istotne, Spółka wskazała, że czynności wykonywane przez nią na rzecz Banku wpływają na zmianę sytuacji prawnej i finansowej zarówno klienta jak i Banku - wskutek wykonywanych przez Spółkę czynności pośrednictwa w udzieleniu kredytu dochodzi bowiem do przeniesienia środków finansowych z rachunku Banku na rzecz klienta.

Tym samym, w mojej ocenie, czynności wykonywane przez Spółkę nie ograniczały się jedynie do dopełnienia formalności administracyjnych związanych z udzieleniem pożyczki przez Bank. Ponadto z punktu widzenia nabywcy usługi finansowej usługi świadczone przez Spółkę stanowiły element usługi finansowej (udzielenie kredytu) wykonywanej przez Bank.

Jednocześnie, Spółka w ramach umowy zawartej z Bankiem miała na celu oraz w interesie podejmowanie takich działań, aby doszło do zawarcia umowy kredytu pomiędzy klientem a Bankiem. Stopień wynagrodzenia Spółki był również uzależniony od wielkości udzielonych pożyczek przez Bank w ramach tzw. opcji pożyczki oferowanej poprzez serwis internetowy prowadzony przez Spółkę. Determinowało to zatem zaangażowanie Spółki jako pośrednika, jak również przesądzało o charakterze usług świadczonych na rzecz Banku - cechą pośrednictwa jest bowiem m.in. prowizyjny system wynagrodzenia. Powyższe zatem wpisuje się w przykładowy katalog przesłanek dla uznania danej usługi za objętą zwolnieniem z VAT,

o jakim mowa w art. 43 ust. 1 pkt 38 ustawy VAT, wymienione przez TSUE.

Zwracam przy tym uwagę, iż w wielu przypadkach na gruncie ustawy VAT nie jest możliwe jednoznaczne wskazanie czy dana czynność stanowi/nie stanowi działań przyjmujący walor pośrednictwa w transakcjach finansowych zwolnionych z VAT. Należy bowiem podkreślić, iż o kwalifikacji stanowić powinien całokształt działań podejmowanych przez potencjalnego pośrednika oraz niekiedy także ich skutek. Mając na uwadze powyższe, w mojej opinii, ustalenie, że dane świadczenie stanowi czynność o charakterze pośrednictwa zwolnionego z VAT w oparciu o art. 43 ust. 1 pkt 38 ustawy VAT powinno zostać poprzedzone szczegółową analizą.

SYLWIA WIŚNIEWSKA
KONSULTANT

WYBÓR ORZECZEŃ SĄDÓW ADMINISTRACYJNYCH ORAZ TSUE:

SPIS TREŚCI

Warunki zwrotu podatku akcyzowego od energii – pytanie prejudycjalne do TSUE, postanowienie NSA z 10 stycznia 2025 r., sygn. I FSK 1244/21	10
Zasady opodatkowania VAT otrzymania zaliczki na usługi zakwaterowania w domu studenckim na poczet przyszłych okresów rozliczeniowych, wyrok NSA z 17 stycznia 2025 r., sygn. I FSK 1359/21	10
Kwestia uznania transakcji zbycia (rozliczenia) nakładów inwestycyjnych za dostawę towarów, wyrok NSA z 17 stycznia 2025 r., sygn. I FSK 1291/21	10
Skutki podatkowe w PIT sfinansowania uczestnictwa członka zarządu w studiach MBA, wyrok NSA z 16 stycznia 2025 r., sygn. II FSK 510/22	10
Zwrot przez ubezpieczyciela środków pieniężnych będących rekompensatą nie jest innym wydatkiem, o którym mowa w art. 12 ust. 4 pkt 6a ustawy CIT. Świadczenie re- kompensacyjne nie korzysta ze zwolnienia z art. 17 ust. 1 pkt 34 ustawy CIT, wyrok NSA z 14 stycznia 2025 r., sygn. II FSK 468/22	11
Brak możliwości zaliczenia do kosztów podatkowych kwoty wynagrodzenia ustalone- go w porozumieniu dotyczącym zrzeczenia się roszczeń, wyrok NSA z 14 stycznia 2025 r., sygn. II FSK 464/22	11
Kwestia zastosowania art. 16 ust. 1 pkt 49a ustawy CIT w przypadku odpłatnego udo- stępniania samochodów na rzecz innych podmiotów, wyrok NSA z 10 stycznia 2025 r., sygn. II FSK 463/22	11

WYBÓR ORZECZEŃ SĄDÓW ADMINISTRACYJNYCH ORAZ TSUE:

SPIS TREŚCI

Koszty poniesione na inwestycję realizowaną przez inny podmiot nie mogą stanowić kosztu uzyskania przychodu w świetle art. 15 ust. 1 ustawy CIT , wyrok NSA z 8 stycznia 2025 r., sygn. II FSK 444/22	11
Zasady opodatkowania CIT przychodów z obrotu weksłami , wyrok NSA z 8 stycznia 2025 r., sygn. II FSK 437/22	12
Sposób obliczenia hipotetycznego polskiego podatku dochodowego oraz rzeczywistej podstawy opodatkowania podatkiem od dochodów zagranicznej jednostki kontrolowanej , wyrok WSA w Warszawie z 17 stycznia 2025 r., sygn. III SA/Wa 2251/24	12
Kwestia stosowania warunku z art. 28j ust. 1 pkt 3 lit. b ustawy CIT w przypadku działalności sezonowej , wyrok WSA w Warszawie z 9 stycznia 2025 r., sygn. III SA/Wa 2355/24	12

Warunki zwrotu podatku akcyzowego od energii – pytanie prejudycjalne do TSUE, postanowienie NSA z 10 stycznia 2025 r., sygn. I FSK 1244/21

Czy zasady prawa Unii Europejskiej, takie jak zasada równoważności oraz efektywności sprzeciwiają się wykładni i praktyce sądowej wprowadzającej dodatkowe warunki dochodzenia roszczeń o zwrot podatku akcyzowego od energii elektrycznej nałożonego na producentów energii elektrycznej w postaci poniesienia uszczerbku majątkowego przez podatnika?

Zasady opodatkowania VAT otrzymania zaliczki na usługi zakwaterowania w domu studenckim na poczet przyszłych okresów rozliczeniowych, wyrok NSA z 17 stycznia 2025 r., sygn. I FSK 1359/2

Usługa zakwaterowania studentów w prowadzonym przez spółkę domu studenckim, w sytuacji gdy umowa zawierana jest na okres roku akademickiego, jest podobna do usługi najmu. Umowa zawierana przez spółkę na okres roku akademickiego bliższa jest bowiem do umowy najmu niż do umowy krótkotrwałego zakwaterowania. Bez znaczenia w tej sytuacji jest otrzymana przez spółkę klasyfikacja statystyczna. A zatem usługa zakwaterowania studentów podlega wyłączeniu z dyspozycji art. 19a ust. 8 ustawy VAT, gdyż jest usługą, do której zastosowanie znajduje art. 19a ust. 5 pkt 4 ustawy VAT. Otrzymane zaliczki na usługi zakwaterowania na poczet przyszłych okresów rozliczeniowych nie powodują powstania obowiązku podatkowego dla spółki na gruncie art. 19a ust. 8 w zw. z art. 19a ust. 5 pkt 4 ustawy VAT.

Kwestia uznania transakcji zbycia (rozliczenia) nakładów inwestycyjnych za dostawę towarów, wyrok NSA z 17 stycznia 2025 r., sygn. I FSK 1291/21

Przy analizowaniu definicji towaru z ustawy VAT należy oderwać się od przepisów KC. Na gruncie prawa podatkowego można uznać za odrębny towar również części rzeczy. Nie ma przy tym jakichkolwiek przesłanek

ani wytycznych, które pozwalałyby uznać za część rzeczy wyłącznie odpowiednio wyodrębniony fragment większej całości. Za część rzeczy stanowiącej towar, w rozumieniu ustawy VAT można zatem uznać wszelkie elementy składowe, które w rozumieniu KC nie mogą być przedmiotem odrębnego prawa własności.

Przy wykładni art. 2 pkt 6 ustawy VAT, a w konsekwencji także przepisów odnoszących się do dostawy towarów i świadczenia usług, a także art. 43 ust. 1 pkt 2 ustawy VAT musi być brana pod uwagę zasada neutralności podatku VAT. Oznacza to, że nie można przy dokonywaniu wykładni przepisów ustawy VAT, czyli ustawy, która stanowi zespół przepisów zharmonizowanych z Dyrektywą 112 (wcześniej VI Dyrektywą) abstrahować od zasad, które tym podatkiem rządzą. Należy przeprowadzać taką wykładnię, która prowadziłaby do stosowania tych zasad. Wykładnia prawa materialnego, która odwołuje się do rozumienia rzeczy, tak jak przedstawia to KC w art. 46 § 1 czy art. 47 § 1 i 2 prowadzi do skutku, który jest niezgodny z zasadami, które muszą być respektowane przy wykładni zharmonizowanych przepisów o podatku VAT, a więc godzi w zasadę neutralności.

Skutki podatkowe w PIT sfinansowania uczestnictwa członka zarządu w studiach MBA, wyrok NSA z 16 stycznia 2025 r., sygn. II FSK 510/22

Sfinansowanie przez spółkę uczestnictwa członka zarządu w studiach MBA spowoduje po stronie tego członka zarządu powstanie przychodu z nieodpłatnych świadczeń, o którym mowa w art. 11 ust. 1 ustawy PIT. Tym samym na spółce będą ciążyły obowiązki płatnika, o których mowa w art. 41 ust. 1 ustawy PIT.

Momentem uzyskania ww. przychodu jest poniesienie wydatku przez spółkę zamiast członka zarządu. Realnym momentem spełnienia świadczenia jest koniec każdego z semestrów studiów MBA, gdyż dopiero z ich końcem spółka dokonuje opłaty za poszczególne etapy studiów.

Zwrot przez ubezpieczyciela środków pieniężnych będących rekompensatą nie jest innym wydatkiem, o którym mowa w art. 12 ust. 4 pkt 6a ustawy CIT. Świadczenie rekompensacyjne nie korzysta ze zwolnienia z art. 17 ust. 1 pkt 34 ustawy CIT, wyrok NSA z 14 stycznia 2025 r., sygn. II FSK 468/22

Wydatek zwrócony, o którym mowa w art. 12 ust. 4 pkt 6a ustawy CIT, to ten sam wydatek, a nie taki sam wydatek jak ten, który został poniesiony. W związku z tym należy uznać, że zwróconym innym wydatkiem w niniejszej sprawie, nie jest uzyskana przez podatnika kwota rekompensaty, która tylko odpowiada wartości poniesionego wydatku, lecz nie stanowi jego zwrotu. W związku z tym zgodnie z art. 12 ust. 4 pkt 6a ustawy CIT, tego rodzaju świadczenie rekompensacyjne należy zakwalifikować jako przychód podlegający opodatkowaniu, otrzymany w związku z zaistnieniem warunków ujętych w umowie ubezpieczenia. A zatem otrzymane przez spółkę od ubezpieczyciela środki stanowiły wyrównanie poniesionego wydatku, czyli jest to zwrot odpowiadający poniesionemu wydatkowi, ale nie zwrot tego wydatku. W związku z tym nie mógł mieć zastosowania art. 12 ust. 4 pkt 6a ustawy CIT.

Na gruncie art. 17 ust. 1 pkt 34 ustawy CIT dokonując jego ścisłej, gramatycznej wykładni, należy przyjąć, że świadczenie rekompensacyjne otrzymane przez spółkę prowadzącą działalność na terenie SSE od ubezpieczyciela, pozostaje w związku z działalnością gospodarczą, ale nie jest przychodem bezpośrednio generowanym z prowadzonej działalności gospodarczej na terenie SSE. A zatem nie może korzystać ze zwolnienia od podatku na podstawie ww. przepisu.

Brak możliwości zaliczenia do kosztów podatkowych kwoty wynagrodzenia ustalonego w porozumieniu dotyczącym zrzeczenia się roszczeń, wyrok NSA z 14 stycznia 2025 r., sygn. II FSK 464/22

Wydatek poniesiony przez dewelopera na wypłatę wynagrodzenia na podstawie porozumienia zawartego z nabywcą nieruchomości od dewelopera, na mocy którego nabywca w zamian za wynagrodzenie zrzeka się wszelkich roszczeń w związku

z wadami i usterkami w budynku, nie stanowi kosztu uzyskania przychodu zgodnie z art. 15 ust. 1 ustawy CIT. Bowiem wydatek ten nie został poniesiony w celu uzyskania przychodu. Wydatek ten ani nie przyczynił się, ani też nie mógł nawet hipotetycznie przyczynić się do powstania przychodu. Nie przyczynił się także do zabezpieczenia lub zachowania źródła przychodów.

Kwestia zastosowania art. 16 ust. 1 pkt 49a ustawy CIT w przypadku odpłatnego udostępniania samochodów na rzecz innych podmiotów, wyrok NSA z 10 stycznia 2025 r., sygn. II FSK 463/22

Treść art. 16 ust. 1 pkt 49a ustawy CIT jest jednoznaczna i nie budzi wątpliwości. W szczególności z literalnego brzmienia tej normy nie sposób wywieść twierdzenia, iż ograniczenia zawarte w art. 16 ust. 1 pkt 49a ustawy CIT nie znajdą zastosowania w sytuacji, gdy spółka, w ramach prowadzonej działalności gospodarczej, oddaje wynajęte przez siebie samochody osobowe do odpłatnego korzystania podmiotom trzecim. Okoliczność, że spółka nie będzie korzystać bezpośrednio z tych „luksusowych” samochodów to zbyt mało, żeby podważyć możliwość zastosowania tego przepisu w stosunku do spółki.

Koszty poniesione na inwestycję realizowaną przez inny podmiot nie mogą stanowić kosztu uzyskania przychodu w świetle art. 15 ust. 1 ustawy CIT, wyrok NSA z 8 stycznia 2025 r., sygn. II FSK 444/22

Koszty związane z konkretną inwestycją, realizowaną przez inny podmiot nie mogą stanowić kosztu uzyskania przychodu spółki. Brak jest bowiem związku przyczynowo skutkowego pomiędzy poniesieniem tych kosztów a osiągniętym przychodem. Przychód z inwestycji osiągnie bowiem podmiot realizujący tę inwestycję, a nie spółka ponosząca wskazane koszty. Bez wpływu na ocenę tego związku pozostaje fakt wniesienia przez spółkę wkładu pieniężnego i objęcia akcji podmiotu realizującego ww. inwestycję. Jedynym przychodem, jaki łączy się z posiadaniem akcji tego podmiotu jest przychód z dywidendy, w ramach którego zgodnie z przepisami ustawy CIT nie jest możliwe rozpoznanie kosztów podatkowych.

Zasady opodatkowania CIT przychodów z obrotu wekslami, wyrok NSA z 8 stycznia 2025 r., sygn. II FSK 437/22

Mając na uwadze ugruntowane już orzecznictwo NSA oraz sądów powszechnych (w szczególności SN) co do tego, że na gruncie przepisów KC należy traktować weksel jako papier wartościowy, należy uznać, iż przychody z obrotu wekslami stanowią przychody z papierów wartościowych i są opodatkowane stawką 19% (zgodnie z art. 19 ust. 1 pkt 1 ustawy CIT), a nie jak twierdzi spółka, że są to przychody z innych źródeł niż zyski kapitałowe (gdyż na gruncie ustawy CIT weksle nie są papierami wartościowymi) i podlegają opodatkowaniu stawką 9% (w myśl art. 9 ust. 1 pkt 2 ustawy CIT).

Sposób obliczenia hipotetycznego polskiego podatku dochodowego oraz rzeczywistej podstawy opodatkowania podatkiem od dochodów zagranicznej jednostki kontrolowanej, wyrok WSA w Warszawie z 17 stycznia 2025 r., sygn. III SA/Wa 2251/24

Hipotetyczny podatek dochodowy, o którym mowa w art. 24a ust. 3 pkt 3 lit. c, pkt 4 lit. b oraz pkt 5 lit. d ustawy CIT, należy obliczyć, ustalając podstawę opodatkowania zgodnie z polskimi przepisami ustawy CIT.

W celu obliczenia dochodu stanowiącego podstawę opodatkowania na podstawie art. 24a ust. 6 ustawy CIT należy ustalić wysokość przychodów oraz kosztów uzyskania przychodów, obliczoną zgodnie z przepisami ustawy CIT.

W celu obliczenia dochodu stanowiącego podstawę opodatkowania podatkiem od dochodów zagranicznej jednostki kontrolowanej, o którym mowa w art. 24a ust. 6 ustawy CIT, należy ujmować także różnice kursowe wynikające z operacji przeprowadzonych przez zagraniczną jednostkę kontrolowaną, ustalone według zasad wynikających z ustawy CIT, tj. według jednej z metod wskazanych w art. 9b ust. 1 ustawy CIT. Odesłanie do wyłącznie polskich zasad ustalania różnic kursowych na podstawie polskich przepisów rachunkowych jest nieproporcjonalne i niezgodne z przepisami ustawy CIT, z których nie wynika, że chodzi wyłącznie o polskie przepisy księgowe dotyczące sprawozdań. Zagraniczna jednostka

kontrolowana ma możliwość wykazania posiadania stosownej dokumentacji.

Wprawdzie podatek faktycznie zapłacony przez spółkę zagraniczną w Turcji wyniesie zero (brak przychodów i dochodu do opodatkowania), niemniej jednak dla celów obliczenia podatku, jaki zostałby zapłacony, gdyby spółka ta była opodatkowana według art. 19 ust. 1 pkt 1 ustawy CIT (tzw. hipotetyczny podatek), należy przyjąć dochód stanowiący 8% wartości aktywów spółki tureckiej. Nawet w przypadku braku dochodu do opodatkowania, spółka turecka będzie więc dla spółki stanowiła zagraniczną jednostkę kontrolowaną.

Kwestia stosowania warunku z art. 28j ust. 1 pkt 3 lit. b ustawy CIT w przypadku działalności sezonowej, wyrok WSA w Warszawie z 9 stycznia 2025 r., sygn. III SA/Wa 2355/24

Treść przepisu art. 28j ust. 1 pkt 3 lit. b ustawy CIT jest jasna i nie budzi wątpliwości. Wykładnia literalna jest wystarczająca do odkodowania ww. przepisu i odwoływanie się do innych rodzajów wykładni jest niezasadne. Przepis wyraźnie stanowi, że chodzi o wydatki miesięczne, a nie np. średnioroczne.

Zatem nieprawidłowe jest stanowisko, że w przypadku działalności sezonowej zatrudnienie na umowę zlecenie pracowników przez okres kilku miesięcy w roku w takim wymiarze, który liczony średniorocznie spełnia przesłanki z ww. przepisu, uprawnia spółkę do skorzystania z opodatkowania estońskim CIT. Przepis stanowi bowiem jasno, że w każdym miesiącu roku podatkowego podatnik musi zatrudniać na podstawie umowy innej niż umowa o pracę (np. umowa zlecenie lub umowa o dzieło), co najmniej 3 osoby fizyczne, a wydatki z tytułu wynagrodzenia powinny być w każdym miesiącu co najmniej równe trzykrotności przeciętnego wynagrodzenia w sektorze przedsiębiorstw.

WYBÓR INTERPRETACJI PODATKOWYCH

SPIS TREŚCI

Moment powstania obowiązku podatkowego w VAT w zakresie wynagrodzenia dodatkowego (podwyższenia ryczału lub odszkodowania z tytułu bezpodstawnego wzbogacenia), interpretacja indywidualna Dyrektora KIS z 7 stycznia 2025 r., sygn. 0113-KDIPT1-1.4012.852.2024.2.MSU	15
Brak opodatkowania VAT zapewnienia pracownikom możliwości korzystania z mieszkań i mediów. Brak prawa do odliczenia podatku naliczonego z faktur otrzymywanych od wynajmującego oraz od dostawców mediów, interpretacja indywidualna Dyrektora KIS z 7 stycznia 2025 r., sygn. 0113-KDIPT1-2.4012.997.2024.1.KW	15
Skutki podatkowe w VAT otrzymania przez spółkę rekompensaty za dodatkowe świadczenia realizowane w wydłużonym okresie realizacji prac, interpretacja indywidualna Dyrektora KIS z 31 grudnia 2024 r., sygn. 0114-KDIP4-3.4012.630.2024.2.APR	16
Ustalenie, czy budowa farmy fotowoltaicznej stanowi długoterminowy projekt z zakresu infrastruktury publicznej, interpretacja indywidualna Dyrektora KIS z 31 grudnia 2024 r., sygn. 0111-KDIB2-1.4010.635.2024.1.AG	16
Kwestia przychodów i kosztów podatkowych w przypadku sprzedaży premiowej towarów, interpretacja indywidualna Dyrektora KIS z 30 grudnia 2024 r., sygn. 0111-KDIB1-1.4010.697.2024.2.MF	17
Kwestia stosowania art. 12 ust. 1 pkt 2 ustawy CIT do fundacji rodzinnej. Brak obowiązku sporządzenia lokalnej dokumentacji cen transferowych w przypadku nieodpłatnego pełnienia funkcji członka zarządu przez beneficjentów fundacji rodzinnej, interpretacja indywidualna Dyrektora KIS z 30 grudnia 2024 r., sygn. 0111-KDIB1-2.4010.566.2024.1.END	17

WYBÓR INTERPRETACJI PODATKOWYCH

SPIS TREŚCI

Zasady opodatkowania VAT usług transportu morskiego i śródlądowego, interpretacja indywidualna Dyrektora KIS z 20 grudnia 2024 r., sygn. 0114-KDIP1-2.4012.466.2024.2.RST	18
Zaliczenie kosztów prowizji i odsetek od kredytu bankowego na nabycie udziałów własnych do kosztów podatkowych, interpretacja indywidualna Dyrektora KIS z 20 grudnia 2024 r., sygn. 0114-KDIP2-2.4010.578.2024.1.RK	18
Brak obowiązku podawania numeru KSeF w komunikacie płatności, w sytuacji gdy płatności dokonuje ubezpieczyciel w ramach wypłaty odszkodowania (w sytuacji gdy nie występuje jako nabywca/sprzedawca na fakturze ustrukturyzowanej), interpretacja indywidualna Dyrektora KIS z 19 grudnia 2024 r., sygn. 0114-KDIP4-3.4012.673.2024.1.APR	19
Kary umowne za kradzież lub utratę wynajmowanej maszyny oraz przy wypowiedzeniu umowy z przyczyn stojących po stronie najemcy, a także za opóźnienie w zwrocie maszyny nie podlegają opodatkowaniu VAT, interpretacja indywidualna Dyrektora KIS z 19 grudnia 2024 r., sygn. 0111-KDIB3-1.4012.89.2019.9.AB	20
Spełnienie warunków do opodatkowania ryczałtem od dochodów spółek w przypadku wniesienia ZCP, interpretacja indywidualna Dyrektora KIS z 19 grudnia 2024 r., sygn. 0111-KDIB2-1.4010.548.2024.1.AR	21
Brak opodatkowania podatkiem od nieruchomości mobilnych kontenerów magazynowych, interpretacja indywidualna prezydenta miasta z 12 grudnia 2024 r., sygn. WPiOL-VI.310.3.2024.AW	21

Moment powstania obowiązku podatkowego w VAT w zakresie wynagrodzenia dodatkowego (podwyższenia ryczału lub odszkodowania z tytułu bezpodstawnego wzbogacenia), interpretacja indywidualna Dyrektora KIS z 7 stycznia 2025 r., sygn. 0113-KD IPT1-1.4012.852.2024.2.MSU

Analiza okoliczności prowadzi do wniosku, że pomimo że dopiero wyrok sądowy lub uгода sądowa doprowadzi do ukształtowania wysokości świadczenia, pozostaje to bez wpływu na istotę świadczenia spółki. Argumentem przemawiającym za takim stanowiskiem jest fakt, że spór co do wynagrodzenia dodatkowego wobec istotnego przekroczenia zakresu przedmiotu umowy nie będzie oznaczać, że wykonanie dokumentacji projektowej gazociągu wraz z instalacjami towarzyszącymi oraz przygotowanie dokumentacji technicznej i administracyjnej związanej z uzyskaniem pozwolenia na budowę wraz z zastępstwem w postępowaniach administracyjnych w sprawie pozwolenia na budowę, nie zostały faktycznie przez spółkę wykonane. Informacje, które ma rozstrzygnąć sąd, a dotyczące wynagrodzenia dodatkowego wobec istotnego przekroczenia zakresu przedmiotu umowy, mają w istocie na celu weryfikację wysokości należnego spółce wynagrodzenia, nie determinują zaś terminu wykonania usługi.

Obowiązek podatkowy dla świadczonych przez spółkę usług powstał na zasadach ogólnych, określonych w art. 19a ust. 1 ustawy VAT, tj. z chwilą wykonania usługi. W niniejszej sprawie wykonanie usługi nastąpiło z chwilą wykonania w danym okresie rozliczeniowym wszystkich czynności, które składały się na istotę świadczenia, tj. wykonanie dokumentacji projektowej gazociągu wraz z instalacjami towarzyszącymi oraz przygotowanie dokumentacji technicznej i administracyjnej związanej z uzyskaniem pozwolenia na budowę wraz z zastępstwem w postępowaniach administracyjnych w sprawie pozwolenia na budowę.

Brak opodatkowania VAT zapewnienia pracownikom możliwości korzystania z mieszkań i mediów. Brak prawa do odliczenia podatku naliczonego z faktur otrzymywanych od wynajmującego oraz od dostawców mediów, interpretacja indywi-

dualna Dyrektora KIS z 7 stycznia 2025 r., sygn. 0113-KD IPT1-2.4012.997.2024.1.KW

Nieodpłatne udostępnianie przez spółkę pracownikom lokali mieszkalnych i możliwości korzystania z mediów stanowi/będzie stanowiło nieodpłatne świadczenie usług. Jednakże w świetle art. 8 ust. 2 pkt 2 ustawy VAT w analizowanym przypadku czynność ta nie będzie podlegała opodatkowaniu VAT, ponieważ w takich specyficznych okolicznościach nadrzędnym celem świadczonych usług jest realizacja celów gospodarczych spółki – zapewnienie spółce pracowników, a korzyść osobista uzyskiwana przez pracowników z takiego bezpłatnego świadczenia ma drugorzędne znaczenie w stosunku do potrzeb prowadzonego przez spółkę przedsiębiorstwa. Udostępnienie lokali mieszkalnych i mediów pracownikom jest niezbędne w celu prowadzenia przez spółkę działalności gospodarczej. Spółka potrzebuje wykwalifikowanego personelu posiadającego specjalistyczne umiejętności oraz wiedzę ekspercką z zakresu branży, w której działa.

Takie osoby często mają miejsce zamieszkania za granicą (w szczególności w Korei Południowej). Aby pozyskać odpowiedni personel do potrzeb prowadzonej przez spółkę działalności gospodarczej, spółka zapewnia pracownikom z zagranicy możliwość korzystania z lokali mieszkalnych wynajmowanych przez spółkę, które zlokalizowane są blisko zakładu pracy. Dla potencjalnych pracowników z zagranicy, którzy nie wywodzą się z polskiego kręgu kulturowego i nie znają polskiego języka oraz obowiązujących przepisów, wsparcie – w tym zapewnienie mieszkania w Polsce oraz przy rozpoczęciu pracy, jest naturalnym oczekiwaniem tych osób i zarazem kluczowym czynnikiem wpływającym na ich decyzję o przeprowadzce do Polski i podjęciu zatrudnienia w spółce.

W przypadku niezagwarantowania im mieszkania, pracownicy z zagranicy najprawdopodobniej nie zdecydowałiby się na podjęcie pracy w Polsce. Zatem nieodpłatne udostępnianie pracownikom lokali mieszkalnych i możliwości korzystania z mediów, stanowi/stanowiąc będzie nieodpłatne świadczenie usług związane z działalnością gospodarczą spółki, które na podstawie art. 8 ust. 2 pkt 2 ustawy VAT nie podlega/nie

będzie podlegać opodatkowaniu VAT.

Wydatki ponoszone przez spółkę na wynajem lokali mieszkalnych i media, które następnie spółka udostępnia pracownikom, związane są/będą w sposób bezpośredni z czynnościami niepodlegającymi opodatkowaniu VAT. Natomiast nie ma znaczenia pośredni wpływ wydatków na czynności opodatkowane, skoro możliwe jest bezpośrednie przyporządkowanie ich do konkretnych czynności wykonywanych przez spółkę (niepodlegających opodatkowaniu VAT).

W konsekwencji, w sytuacji nieodpłatnego udostępniania pracownikom lokali mieszkalnych (w tym mediów), nie przysługuje/nie będzie spółce przysługiwało – zgodnie z art. 86 ust. 1 ustawy VAT – prawo do odliczenia podatku naliczonego z faktur otrzymywanych od wynajmującego oraz od dostawców mediów, ponieważ ww. wydatki nie są/nie będą wykorzystywane do wykonywania czynności opodatkowanych VAT, gdyż służą/będą służyły czynnościom niepodlegającym opodatkowaniu.

Skutki podatkowe w VAT otrzymania przez spółkę rekompensaty za dodatkowe świadczenia realizowane w wydłużonym okresie realizacji prac, interpretacja indywidualna Dyrektora KIS z 31 grudnia 2024 r., sygn. 0114-KDIP4-3.4012.630.2024.2.APR

Kwota należna spółce od zamawiającego, określana jako rekompensata, stanowi wynagrodzenie za usługi wykonane przez spółkę na rzecz zamawiającego. Wynagrodzenie (w wysokości kosztów pośrednich) obejmuje płatność za dodatkowe świadczenia realizowane w wydłużonym okresie realizacji prac. Mamy tu do czynienia z transakcją ekwiwalentną – świadczeniem w zamian za wynagrodzenie określone w aneksach do umowy i protokole negocjacji.

Z opisu sprawy nie wynika, aby zaistniały okoliczności, które w rozumieniu przepisów KC powodowały szkodę i determinowały wypłatę odszkodowania. Kwoty określone przez spółkę mianem rekompensaty stanowią zwrot poniesionych kosztów w wyniku przedłużenia terminu realizacji prac związanych z inwestycją, w szczególności kosztów ogólnych i stałych (kosztów pośrednich obejmujących koszty ogólne budowy oraz koszty zarządu).

Przedłużanie czasu obowiązywania umowy wiązało się z koniecznością wykonania robót dodatkowych. To zaś przesądza o ekwiwalentności świadczenia, natomiast poniesione w związku z tym koszty stanowią element kalkulacji wynagrodzenia ustalanego za świadczoną usługę. Zgodnie z jednym z aneksów do umowy, dodatkowe wynagrodzenie ma pokrywać dodatkowe koszty związane ze wzrostem cen prądu, gazu, paliw i innych nośników poniesione w określonym okresie. Wszystkie ustalone w aneksach dodatkowe płatności należy zatem uznać za zwiększenie wartości wynagrodzenia spółki z tytułu wykonania robót budowlanych zgodnie z zawartą umową. Zatem otrzymana przez spółkę rekompensata stanowi wynagrodzenie za wykonane przez spółkę świadczenie, które podlega opodatkowaniu zgodnie z art. 5 ust. 1 pkt 1 w zw. z art. 8 ust. 1 ustawy VAT. Również rekompensaty, które będą należne spółce na analogicznych warunkach, i które spółka może otrzymywać w przyszłości stanowią będąc wynagrodzenie za wykonywane przez spółkę świadczenia, które podlegają opodatkowaniu zgodnie z art. 5 ust. 1 pkt 1 w zw. z art. 8 ust. 1 ustawy VAT.

Ustalenie, czy budowa farmy fotowoltaicznej stanowi długoterminowy projekt z zakresu infrastruktury publicznej, interpretacja indywidualna Dyrektora KIS z 31 grudnia 2024 r., sygn. 0111-KDIB2-1.4010.635.2024.1.AG

Realizowana przez spółkę inwestycja w postaci budowy farmy fotowoltaicznej będzie stanowiła długoterminowy projekt z zakresu infrastruktury publicznej, o którym mowa w art. 15c ust. 10 ustawy CIT i tym samym na podstawie art. 15c ust. 8 ustawy CIT spółka nie powinna uwzględniać kosztów finansowania dłużnego inwestycji przy wyliczaniu nadwyżki kosztów finansowania dłużnego.

Kwestia przychodów i kosztów podatkowych w przypadku sprzedaży premiowej towarów, interpretacja indywidualna Dyrektora KIS z 30 grudnia 2024 r., sygn. 0111-KDIB1-1.4010.697.2024.2.MF

Koszty nabycia towarów, które będą przedmiotem sprzedaży premiowej za cenę (...) PLN brutto za sztukę (zgodnie z regulaminem sprzedaży premiowej), spółka może zaliczyć do kosztów uzyskania przychodów w miesiącu ich sprzedaży jako koszt własny sprzedaży (koszt bezpośredni), zgodnie z ustawą CIT.

Opisane we wniosku okoliczności wskazują, że stosowanie przez spółkę preferencyjnych cen sprzedaży towarów, na potrzeby realizacji działań marketingowych, tj. sprzedaży premiowej, ma uzasadnione przyczyny ekonomiczne. W konsekwencji przychodem spółki w rozumieniu przepisów ustawy CIT z tytułu sprzedaży ww. towarów, za cenę (...) PLN brutto za sztukę w okolicznościach opisanych przez spółkę, powinna być cena należna spółce za ww. towary, pomniejszona o kwotę należnego podatku VAT, również w przypadku gdy cena ta znacznie odbiega od wartości rynkowej ww. towarów. W tej sprawie nie występują okoliczności uzasadniające oszacowanie przychodu w wysokości odpowiadającej wartości rynkowej sprzedawanych towarów. A zatem kwota należna (bez podatku VAT) z tytułu sprzedaży towarów, stanowi dla spółki przychód podatkowy. Tym samym w przypadku sprzedaży towarów z upustem przychodem będzie kwota (...) PLN, pomniejszona o podatek VAT.

Kwestia stosowania art. 12 ust. 1 pkt 2 ustawy CIT do fundacji rodzinnej. Brak obowiązku sporządzenia lokalnej dokumentacji cen transferowych w przypadku nieodpłatnego pełnienia funkcji członka zarządu przez beneficjentów fundacji rodzinnej, interpretacja indywidualna Dyrektora KIS z 30 grudnia 2024 r., sygn. 0111-KDIB1-2.4010.566.2024.1.END

Po stronie fundacji rodzinnej nie można ustalać przychodu w oparciu o art. 12 ust. 1 pkt 2 ustawy CIT. Fundacja rodzinna korzysta ze zwolnienia podmiotowego określonego w art. 6 ust. 1 pkt 25 ustawy CIT, co oznacza, że nie ustala nadwyżki przychodów nad kosztami ich uzyskania dla celów

podatkowych, zgodnie z art. 7 ustawy CIT, na którą wpływ miałby ewentualny przychód z nieodpłatnego świadczenia. Zatem, w związku z pełnieniem funkcji członków zarządu bez wynagrodzenia, fundacja rodzinna nie uzyskuje przychodu z tytułu nieodpłatnego świadczenia w rozumieniu art. 12 ust. 1 pkt 2 ustawy CIT, z uwagi na podmiotowe zwolnienie fundacji rodzinnej, o którym mowa w art. 6 ust. 1 pkt 25 ustawy CIT, korzysta ona ze zwolnienia z opodatkowania w podatku dochodowym od osób prawnych.

Obowiązek sporządzenia lokalnej dokumentacji cen transferowych nie ma zastosowania do transakcji kontrolowanych, których wartość w całości trwale nie stanowi przychodu albo kosztu uzyskania przychodu, z wyłączeniem transakcji finansowych, transakcji kapitałowych oraz transakcji dotyczących inwestycji, środków trwałych lub wartości niematerialnych i prawnych. Skoro nieodpłatne pełnienie funkcji członka zarządu przez beneficjentów fundacji rodzinnej nie może stanowić przychodu albo kosztu uzyskania przychodu dla tej fundacji rodzinnej, gdyż fundacja rodzinna jako podmiot zwolniony podmiotowo nie ustala przychodów i kosztów ich uzyskania dla celów podatkowych.

Nieodpłatne pełnienie funkcji członków zarządu fundacji rodzinnej przez beneficjentów nie stanowi także żadnej z transakcji, które w treści art. 11n pkt 3 ustawy CIT zostały wyłączone z możliwości zastosowania powołanego przepisu. W konsekwencji w przypadku nieodpłatnego pełnienia funkcji przez członków zarządu fundacji rodzinnej nie powstaje dla niej obowiązek sporządzania lokalnej dokumentacji cen transferowych.

Zasady opodatkowania VAT usług transportu morskiego i śródlądowego, interpretacja indywidualna Dyrektora KIS z 20 grudnia 2024 r., sygn. 0114-KDIP1-2.4012.466.2024.2.RST

W przypadku rejsu, który rozpoczyna się w Polsce i kończy się na polskich wodach terytorialnych, lub przebiega przez wody terytorialne UE, tak opisany przebieg transportu morskiego i śródlądowego nie stanowi usługi transportu międzynarodowego osób, o którym mowa w art. 83 ust. 3 pkt 2 ustawy VAT.

Zatem w przypadku takich rejsów ma zastosowanie art. 28f ust. 1 ustawy VAT. Należy przy tym zaznaczyć, biorąc pod uwagę zasadę terytorialności opodatkowania VAT, że usługi transportu osób na trasie międzynarodowej podlegają opodatkowaniu VAT na trasie przebiegającej wyłącznie na terytorium Polski. Co oznacza, że z tytułu świadczenia usług transportu pasażerów, spółka powinna dokonać ich szacowania zgodnie z powołaną regulacją. Zatem, w przypadku gdy rejs przebiega przez wody terytorialne UE, to opodatkowaniu w Polsce podlega tylko ta część usługi transportu, która wykonana została na terytorium kraju. Pozostała część usługi, wykonana poza granicami Polski, nie podlega w Polsce opodatkowaniu VAT.

W przypadku rejsu, który rozpoczyna się w Polsce i kończy się na terytorium UE oraz rozpoczyna się w Polsce i kończy się poza terytorium UE, tak opisany przebieg transportu morskiego i śródlądowego stanowi usługi transportu międzynarodowego osób wskazane w art. 83 ust. 3 pkt 2 ustawy VAT. Skoro usługi te świadczone przez spółkę na rzecz klientów stanowią usługi transportu międzynarodowego, to w opisanym przypadku ma zastosowanie § 3 ust. 1 pkt 1 rozporządzenia MF z 16 grudnia 2013 r. w sprawie miejsca świadczenia usług oraz zwrotu kwoty podatku naliczonego jednostce dokonującej nabycia (importu) towarów lub usług, z którego wynika, że miejscem świadczenia usług transportu międzynarodowego osób jest terytorium kraju.

Zatem miejscem świadczenia, a zarazem opodatkowania transportu morskiego i śródlądowego w tym przypadku jest Polska. Ponadto ustawodawca przewidział dla

usług transportu międzynarodowego 0% stawkę VAT przy spełnieniu warunków (obowiązków) dokumentacyjnych wynikających z art. 83 ust. 5 pkt 4 ustawy VAT. W analizowanej sprawie spółka wystawi każdemu uczestnikowi rejsu imienny bilet na określony rejs o określonej trasie. Zatem uznać należy, że ww. dokument w postaci biletu stanowi dowód zawarcia umowy przewozu, w związku z czym spółka jest uprawniona do zastosowania stawki VAT w wysokości 0% dla ww. usługi realizacji rejsu.

Natomiast rejsy rozpoczynające się na terenie UE poza Polską i kończące się na terytorium UE poza Polską, rozpoczynające się na terenie UE poza Polską i kończące się poza terytorium UE oraz rozpoczynające i kończące się poza terenem UE nie stanowią transportu międzynarodowego w rozumieniu art. 83 ust. 3 pkt 2 ustawy VAT, bowiem na żadnym odcinku nie przebiegają przez terytorium kraju. W konsekwencji w tym przypadku miejsce świadczenia usług, jak i miejsce opodatkowania dokonanych czynności należy rozpatrywać w odniesieniu do art. 28f ust. 1 ustawy VAT. Zatem rejsy te nie są opodatkowane na terytorium Polski.

Zaliczenie kosztów prowizji i odsetek od kredytu bankowego na nabycie udziałów własnych do kosztów podatkowych, interpretacja indywidualna Dyrektora KIS z 20 grudnia 2024 r., sygn. 0114-KDIP2-2.4010.578.2024.1.RK

Koszty prowizji i odsetek płaconych przez spółkę w związku z zaciągniętym kredytem bankowym na nabycie udziałów własnych będą stanowić koszt uzyskania przychodów dla celów podatku dochodowego od osób prawnych. Powyższe stanowisko ma zastosowanie przy uwzględnieniu limitu wynikającego z art. 15c ust. 1 ustawy CIT, tj. kwoty 3.000.000 zł albo kwoty obliczonej według wzoru $[(P - Po) - (K - Am - Kfd)] \times 30\%$, w zw. z art. 15c ust. 1a ustawy CIT.

W przedmiotowej sprawie nie znajdzie zastosowania art. 16 ust. 1 pkt 8 ustawy CIT. Użycie w tym przepisie określenia „wydatki na nabycie” oznacza, że do kosztów uzyskania przychodów – ale dopiero z chwilą sprzedaży udziałów lub akcji – zalicza się wydatki bezpośrednio warunkujące nabycie tych udziałów lub akcji, tj. takie, bez których poniesienia skuteczne nabycie udziałów lub

akcji nie byłoby możliwe. Takimi wydatkami są np. cena zakupu udziałów (akcji), opłaty notarialne, prowizja biura maklerskiego, podatek od czynności cywilnoprawnych, związane z ich zakupem.

Zasada ta nie odnosi się zatem do innych wydatków, które nie były wydatkami na nabycie udziałów/akcji. W szczególności, w stosunku do odsetek/prowizji/opłat od kredytu, zastosowania nie będzie miał art. 16 ust. 1 pkt 8 ustawy CIT, bowiem odsetki/prowizje/opłaty od kredytu bankowego nie stanowią wydatków na nabycie akcji, lecz są zapłatą za pozyskany kapitał. W sprawie nie znajdzie także zastosowania art. 16 ust. 1 pkt 13f ustawy CIT, ponieważ spółka nie ponosi kosztów finansowania dłużnego opisanych w tym przepisie na rzecz podmiotu powiązanego w rozumieniu art. 11a ust. 1 pkt 4 ustawy CIT.

Brak obowiązku podawania numeru KSeF w komunikacie płatności, w sytuacji gdy płatności dokonuje ubezpieczyciel w ramach wypłaty odszkodowania (w sytuacji gdy nie występuje jako nabywca/sprzedawca na fakturze ustrukturyzowanej), interpretacja indywidualna Dyrektora KIS z 19 grudnia 2024 r., sygn. 0114-KDIP4-3.4012.673.2024.1.APR

Ze stanu faktycznego wynika, że spółka jest zakładem ubezpieczeń świadczącym m.in. usługi w zakresie ubezpieczeń osobowych i majątkowych oraz spółką reprezentującą PGK. Spółka rozważa utworzenie grupy VAT, w skład której miałyby wejść część spółek należących do grupy kapitałowej. Biorąc pod uwagę specyficzny rodzaj relacji (grupy w roli ubezpieczyciela), który występuje w okolicznościach analizowanej sprawy, należy mieć na względzie, że elementem przesądzającym o konieczności oznaczania danych płatności numerem KSeF powinno być przede wszystkim określenie, czy w istocie mamy do czynienia z zapłatą za świadczoną usługę/dostawę towarów.

Przepisy wskazują bowiem bezpośrednio, że numerem KSeF oznaczane mają być płatności za faktury ustrukturyzowane. Grupa będzie natomiast podmiotem zobligowanym do sfinansowania określonych zdarzeń objętych umową ubezpieczenia. W takim przypadku, co do zasady, zapłata stanowi realizację odpowiedzialności odszkodowawczej wobec ubezpieczonych lub uposażonych. Oznacza to, że w istocie grupa nie będzie dokonywa-

ła zapłaty za wykonanie świadczenia (usługę/dostawę towarów) związanego z likwidacją szkody, a jedynie będzie dokonywała przelewu środków w ramach szczególnej procedury w ramach wypłaty odszkodowania, do której będzie zobligowana na podstawie wiążącej grupę umowy ubezpieczeniowej.

Co istotne, przepisy art. 108g ustawy VAT wskazują wprost, że mają zastosowanie również w odniesieniu do płatności przez inny podmiot, jednakże płatność ta musi wynikać z wystawionej faktury ustrukturyzowanej. Natomiast każdorazowo grupa będzie zobligowana jako ubezpieczyciel do wypłaty bezspornej części świadczenia w terminie 30 dni, licząc od daty otrzymania zawiadomienia o wypadku (zdarzeniu losowym), co wiąże się w konsekwencji z tym, że wypłaty te nie będą każdorazowo dokonywane w kwocie wynikającej z faktury otrzymanej przez ubezpieczającego/ubezpieczonego. Samo rozliczenie umowy ubezpieczenia (tzn. finansowanie) następować może na podstawie innych informacji. Grupa, działająca w imieniu innego podmiotu może w niektórych przypadkach w ogóle nie otrzymać faktury lub jej kopii, którą w całości, bądź części będzie miała obowiązek sfinansować.

Uznać należy wobec tego, że dokonując płatności, niekoniecznie grupa będzie działać na podstawie faktur ustrukturyzowanych, co więcej grupa może w ogóle nie posiadać do nich dostępu, a i tak w wyniku specyfiki sytuacji zobowiązana będzie do wypłaty świadczenia, bowiem grupa będzie ubezpieczycielem, którego obowiązują ramy relacji wyznaczone przez regulacje umowne z ubezpieczającym (ubezpieczonym).

Zatem, w analizowanej sprawie ze względu na to, że nie tyle grupa będzie dokonywała płatności za inny podmiot będący rzeczywistym nabywcą usługi lub towaru, co będzie wypłacała świadczenie w ramach szczególnego charakteru relacji prawnej na rzecz podmiotu likwidującego szkodę – grupa VAT nie będzie zobligowana do oznaczania dokonywanych płatności numerem KSeF. Tym samym, grupa VAT nie będzie stanowić bezpośredniego uczestnika danej transakcji, a jedynie będzie występować jako podmiot finansujący. Nie będzie to jednak „zapłata przez osobę trzecią” za towar lub usługę, lecz finansowanie w ramach odpowiedzialności odszkodowawczej wobec ubezpieczonych/uposażonych.

Kary umowne za kradzież lub utratę wynajmowanej maszyny oraz przy wypowiedzeniu umowy z przyczyn stojących po stronie najemcy, a także za opóźnienie w zwrocie maszyny nie podlegają opodatkowaniu VAT, interpretacja indywidualna Dyrektora KIS z 19 grudnia 2024 r., sygn. 0111-KDIB3-1.4012.89.2019.9.AB

Opłata naliczana za kradzież lub utratę wynajmowanej maszyny albo maszyny zastępczej przez klienta nie stanowi wynagrodzenia za świadczenie usług lub dostawę towarów, lecz swoistego rodzaju odszkodowanie naliczane zgodnie z zawartą umową. W tym przypadku istotą i celem otrzymanego wynagrodzenia będzie rekompensata za szkodę, a nie płatność za świadczenie. Powyższe wynika z faktu, że otrzymana kwota pieniężna związana jest z zaistnieniem okoliczności przewidzianych umową z tytułu kradzieży lub utraty maszyny.

W rozpatrywanym przypadku nie mamy więc do czynienia z transakcją ekwiwalentną - świadczenie w zamian za wynagrodzenie, gdyż otrzymane przez spółkę kwoty nie wiążą się z żadnym świadczeniem. Zapłata określonej kwoty pieniężnej wynika z konieczności wynagrodzenia straty wynikłej z kradzieży, utraty maszyny i niewywiązania się klienta z warunków umowy. Naliczenie opłaty za kradzież lub utratę wynajmowanej maszyny albo maszyny zastępczej, nie stanowi odpłatności za czynność określoną w art. 5 ust. 1 pkt 1 ustawy VAT, a zatem nie podlega opodatkowaniu VAT.

Naliczana opłata z tytułu wypowiedzenia umowy, nie stanowi wynagrodzenia za świadczenie usług lub dostawę towarów, lecz swoistego rodzaju odszkodowanie, karę umowną naliczaną zgodnie z zawartą umową. W tym przypadku istotą i celem odszkodowania jest rekompensata za szkodę, a nie płatność za świadczenie. W rozpatrywanym przypadku nie mamy więc do czynienia z transakcją ekwiwalentną (tj. świadczenie w zamian za wynagrodzenie), gdyż otrzymana przez spółkę opłata nie wiąże się z żadnym świadczeniem na rzecz klienta. Zapłata określonej kwoty pieniężnej wynika z konieczności wynagrodzenia straty wynikłej z niedotrzymania przez klienta warunków za-

wartych w umowie. Tym bardziej, że wypowiedzenie umowy stanowi czynność jednostronną i nie wynika z porozumienia z klientem w sprawie wcześniejszego zakończenia umowy.

Zatem zapłata przez klienta powyższej opłaty ma charakter rekompensaty z tytułu wypowiedzenia umowy. Pobierana przez spółkę opłata z tytułu wcześniejszego jednostronnego wypowiedzenia umowy przez spółkę z winy klienta, nie ma związku z czynnością mającą charakter usługi, o której mowa w art. 5 ust. 1 pkt 1 ustawy VAT i jako taka nie podlega opodatkowaniu VAT.

Opłaty ponoszone przez klienta za opóźnienie w zwrocie maszyny po zakończeniu umowy nie stanowią należności za świadczone usługi, ponieważ nie istnieje zgoda (umowa) na użytkowanie przez abonenta sprzętu (nierzetelnego posiadacza). Ponadto w omawianej sprawie podmiot zobowiązany do zapłaty określonej kwoty za nieterminowy zwrot maszyny, nie jest uprawniony do otrzymania w zamian jakiegokolwiek świadczenia ze strony spółki. Opłata wnoszona przez klienta z ww. powodów stanowi narzędzie dyscyplinujące użytkownika do przestrzegania zasad korzystania z usług spółki w zakresie terminowości. Uregulowanie przez abonenta opłaty (kary) za zwrot maszyny po terminie nie wiąże się z żadnym świadczeniem ze strony spółki. Gdyby klient - sprawca opóźnienia dotrzymał umownego terminu zwrotu maszyny, nie byłby zobowiązany do uiszczenia kwoty opłaty.

Z powyższego wynika, że ww. opłaty pełnią funkcję odszkodowawczą (rekompensacyjną) za poniesione straty, dlatego nie mieszczą się w katalogu czynności podlegających opodatkowaniu wymienionych w art. 5 ust. 1 ustawy VAT i tym samym nie podlegają opodatkowaniu tym podatkiem.

Spełnienie warunków do opodatkowania ryczałtem od dochodów spółek w przypadku wniesienia ZCP, interpretacja indywidualna Dyrektora KIS z 19 grudnia 2024 r., sygn. 0111-KDIB2-1.4010.548.2024.1.AR

Przepis art. 28k ust. 1 pkt 5 ustawy CIT wyraźnie mówi o „podatnikach, którzy zostali utworzeni” w sposób w nim wskazany. Tymczasem spółka, nie została utworzona, w tym w sposób określony w art. 28k ust. 1 pkt 5 lit. c ustawy CIT. Wniesienie aportem ZCP w spadku nie było związane z powstaniem spółki, ale miało miejsce już w kolejnym roku jej funkcjonowania. Zatem wyłączenie podmiotowe określone w ww. przepisie nie znajdzie do spółki zastosowania.

Do wnioskodawcy jako spółki otrzymującej wkład niepieniężny w postaci ZCP, w roku podatkowym, w którym wniesiony został wkład oraz w roku podatkowym bezpośrednio po nim następującym, nie krócej niż przez okres 24 miesiące od dnia wniesienia wkładu, ma zastosowanie wyłączenie z opodatkowania ryczałtem od dochodów spółek, na podstawie art. 28k ust. 1 pkt 6 lit. b tiret 1 w zw. z art. 28k ust. 2 ustawy CIT. Przy czym nie można zgodzić się ze stanowiskiem, że skoro art. 28k ust. 1 pkt 6 ustawy CIT dotyczy podmiotów wnoszących wkład niepieniężny, to nie może on znaleźć odpowiedniego zastosowania do podmiotów otrzymujących wkład niepieniężny.

W myśl art. 28k ust. 2 ustawy CIT w przypadku łączenia, podziału podmiotów lub wniesienia do spółki wkładu niepieniężnego przepisy ust. 1 pkt 5 i 6 stosuje się odpowiednio do podmiotów przejmujących lub otrzymujących wkład niepieniężny. Podmioty otrzymujące wkład niepieniężny nie są zatem określone tylko w art. 28k ust. 1 pkt 5 ustawy CIT. Na zasadzie „odpowiedniego stosowania” art. 28k ust. 1 pkt 6, wynikającej z art. 28k ust. 2 ustawy CIT, są one także określone w tym przepisie.

Zastosowanie wobec spółki wyłączenia z opodatkowania ryczałtem od dochodów spółek, określonego w art. 28k ust. 1 pkt 6 lit. b tiret 1 ustawy CIT, wpływa z kolei na możliwość wyboru przez spółkę tej formy opodatkowania we wskazanym we wniosku terminie. Wniesienie aportu przez wspólników w styczniu 2024 r. spowoduje bowiem, że wybór przez spółkę ryczałtu od 1 października 2024 r. będzie niemożliwy, ponieważ od dnia wniesienia wkładu nie upłynę 24 miesiące.

Brak opodatkowania podatkiem od nieruchomości mobilnych kontenerów magazynowych, interpretacja indywidualna prezydenta miasta z 12 grudnia 2024 r., sygn. WPiOL-VI.310.3.2024.AW

W przedstawionym stanie faktycznym/zdarzeniu przyszłym wskazano, że mobilne kontenery są nietrwale związane z gruntem oraz nie są w żaden sposób przytwierdzone do podłoża, oraz nie zawierają instalacji, oraz innych urządzeń. Kontenery są wykorzystywane do przechowywania lub do celów transportowych i w każdym momencie kontenery można przewieźć pod dowolnie wskazany adres lub przestawić w inne miejsce na terenie placu. Zatem główną cechą opisanych kontenerów jest ich mobilność, czyli przewożenie na adres zamawiającego, wykorzystywanie do celów transportowych, przenoszenie w każdym czasie w inne miejsce, a zatem są przedmiotem świadczonych usług.

W oparciu o tak przedstawiony stan faktyczny/zdarzenie przyszłe należało uznać, że opisane we wniosku mobilne kontenery magazynowe, nietrwale związane z gruntem nie podlegają opodatkowaniu w podatku od nieruchomości, jednak z przyczyn innych niż wskazuje wnioskodawca. Organ nie zgadza się z uzasadnieniem wnioskodawcy, że tymczasowe obiekty budowlane nie mogą stanowić budowli w rozumieniu ustawy o podatkach i opłatach lokalnych, a także ze stwierdzeniem „brak trwałego powiązania z gruntem stanowi dodatkowy argument za brakiem możliwości uznania takich kontenerów za budowle na gruncie ustawy o podatkach i opłatach lokalnych.

PACZUSKI TAUDUL

DORADCY PODATKOWI

PATRYCJA LUTAK
tel. +48 519 898 310
patrycja.lutak@ptpodatki.pl

ANNA PACZUSKA
tel. +48 505 455 593
anna.paczuska@ptpodatki.pl

WARSZAWA

ul. Giełdowa 7/9, 01-211 Warszawa
tel. 22 205 22 00
e-mail: biuro@ptpodatki.pl

LUBLIN

ul. Spokojna 2, 20-074 Lublin
tel. 519 407 698
e-mail: biuro.lublin@ptpodatki.pl

KATOWICE

ul. Podchorążych 1, 40-043 Katowice
tel. 32 704 79 39
e-mail: biuro.katowice@ptpodatki.pl

WROCŁAW

ul. Wierzbowa 30, 50-056 Wrocław
tel. 519 075 056
e-mail: biuro.wroclaw@ptpodatki.pl

